

Моя біографія

Григорій Лещенко

МОЯ БІОГРАФІЯ

Попросив онлайн – бібліотеку розмістити у них мою книгу "Список путіна", а команда бібліотеки запропонувала написати до твору ще й автобіографію.

Спочатку розгубився. Якось дожив до пенсії, а не пригадую, щоб колись писав біографію.

У мене звичайне життя, половину з якого працював дворником, щоб мати житло в Києві.

Усі у своїх біографіях пишуть ким вони стали й що отримали.

Але інколи ще цікавіше було б дізнатися ким не стали й що не отримали!

То ж спробую про це й написати.

Народився 20 серпня 1961 року в селі Дейкалівка Зіньківського району Полтавської області.

Мій батько і його рідний брат працювали в колективному сільськогосподарському підприємстві. Батько – інженером, мій дядько – комірником. Дядько дуже хотів сина, а мав лише двох доньок. Тож мене дуже любив і мріяв, щоб я посів його місце, коли піде на пенсію. Агітував:

-Після закінчення школи відслужиш армію і до мене в комору помічником. Не пожалкуеш!

Дядько мене добре підгодовував, тикав дрібні гроші і я завжди з ним погоджувався.

Я не дуже розумів що там такого привабливого в тій пилюці, болоті по коліна і нескінченних цифрах в коморах, але не засмучував дядька й обіцяв бути його гідною зміною.

Тоді був найбільший підйом в Радянському Союзі – роздолля для різних аферистів і злодіїв. Особливо успішно розкрадали свої підприємства і збагачувалися селяни. Голови підприємств з бухгалтерами та комірниками гроші робили з повітря. Приписками отримували від держави мільйони як дотації та премії за продукцію, якої не було. Дядько прикидався злиднем: навіть у люті морози ходив з неприкритими грудьми, бо, начебто, не мав грошей купити собі шарфа. Артист!

Серед усіх трьох братів дядько був найкрутішим: спалив хату сусіда – п'яниці, щоб за безцінь викупити та розширити свій двір, а до цього самовільно вселився в хату, збудовану для моїх батьків. Ні мій батько, ні його брат з Севастополя на таке не були здатні. Батько з матір'ю не наважувалися щось сказати дядьку, бо знали який у нього страшний характер. Все одно дядько все зробить по – своєму, але за спротив чи непослух провчить так, що до смерті пам'ятатимеш.

Дружина давно втратила лік курям, гусям, качкам, кролям, індикам, голубам. А ще була й корова та свині з биками. Годували всю живність задарма — зерном та комбікормом прямо з комори. Як та бідна тітка доглядала за таким величезним

господарством! А ще й городи! Та в сталінських тюрмах так не працювали! Дожила до 90 років. Ото були люди! Стара гвардія!

Дядько наказав тітці годувала мене досхочу. Кращої їжі я ніколи більше у своєму житті не їв! Єдине, що тітка дуже ревнувала: їй здавалося, що дядько мене любить більше, ніж своїх доньок. Та й батько бачив, що до дядька я починаю відноситися краще, ніж до нього, весь час сиджу в гостях у його брата, але мовчав і тільки обговорював з мамою як їм переїхати кудись.

Дядько хотів з мене зробити такого, як і сам.

Дядько наказав тітці ще й полюбити мене, як рідного, але тут тітка вперлася! Дядько натякнув мені, що я маю розв'язати це питання. Я зрозумів, що це екзамен. Перевірка чи я такий же крутий, як і дядько. Звісно, я чув балачки по селу, що дядько спалив сусіда, і вирішив діяти його методами.

Дочекався, коли тітка зайшла до сараю, закрив двері на защіпку та підпер дошкою, облив сарай бензином, взяв до рук сірники й душевно поговорив з тіткою. Відтоді тітка, дійсно, до мене стала відноситися, як і до дядька, – з такою ж шаною і любов'ю. Та й дядько оцінив. Його школа!

Як про ту виховну годину з тіткою дізналося село я не знаю, але відтоді мене почали звати не "Лідин синок", бо всім розказував як я люблю свою маму Ліду Петрівну, а – "Фріц", бо саме так німці під час Другої світової війни німці заганяли людей в сараї й спалювали живцем.

Для батьків та історія стала останньою краплею.

У 1973 році батька і матір — вчительку перевели на роботу до містечка Зіньків.

Я почав ходити до найкращої школи району, завжди був круглим відмінником, переможцем районних олімпіад з української мови та літератури й географії.

Мати зуміла перемкнути мою увагу на читання книг. З книгами почав жити й спати. То був цілий новий книжковий світ – незвіданий, прекрасний з безліччю відкриттів і пригод.

Дядько був дуже економний і шкодував винагороди для професійних забійників биків, яких вирощував з тіткою. Биків убивав ударом молота по голові. Одного разу невдало вдарив і бик перед смертю встиг дати дядьку здачу. Після раптової смерті дядька тітка не знала, що робити з мішками з сотнями тисяч рублів, які чоловік вкрав за часи роботи комірником. Ні з ким не порадилася та всі гроші поклала на ощадні книжки, де гроші й пропали під час кризи, коли розвалився Радянський Союз.

Коли приїздив до Зінькова, то просив батька відвезти мене в Дейкалівку на могилу дядька, який перед смертю марив і кликав не рідних дочок чи дружину, а мене.

Я завжди відправляв батька з кладовища до родичів, аби тато не бачив як плачу.

А родичі запитували мого батька:

-Знову привіз Грицька, що той поплакав на могилі Василя?

Я плакав за людиною, яка мене любила.

Я не зраджував дядька, я просто не захотів бути таким, як він.

Отак Я НЕ СТАВ КОМІРНИКОМ, КРИМІНАЛЬНИКОМ і ПІДПІЛЬНИМ

МІЛЬЙОНЕРОМ.

Все життя стараюся менше розкривати рота, та іноді щось таки видам.

Якось ще в школі ляпнув про тодішнього найбільшого вельможу – господаря району, який займався махінаціями з автомобілями, грабував колективні сільськогосподарські підприємства і не пропускав жодної спідниці. Я просто хотів повихвалитися перед приятелями який я сміливий і не боюся критикувати високе начальство. Звісно, відразу донесли!

А дружина господаря району, інспектор районного відділу освіти, завітала до мене на випускний екзамен. Мене посадили за першу парту, а баньката тітонька сіла передо мною й слідувала за мною від самого початку і до кінця іспиту. Хотіла провчити і примусити нервувати! А для цього багато не треба: все життя завожусь з – пів обороту. Занервував і зробив якусь дрібну помилку у творі. Як мені пізніше пояснювала класний керівник, аби не було цієї мегери, то моя вчителька обов'язково просто непомітно виправила машинальну помилку. Але тільки я закінчив писати твір і поклав на стіл, то інспектор схопила його, пробігла очима, знайшла помилку і радісно побігла до директора. Не даремно втратила час. Таки провчила базіку! Знатиме як говорити правду!

Отак через довгий язык Я НЕ СТАВ ШКІЛЬНИМ ЗОЛОТИМ МЕДАЛІСТОМ.

Та все одно того далекого 1978 року я єдиний з усього класу поступив на навчання до вишу, хоча поступали більшість моїх однокласників, але, на жаль, всі провалилася.

У мами рідке вміння з усіма ладити й знаходити підхід: тож коли я мав закінчувати школу, то не було відбою від пропозицій куди мене по благу можуть влаштувати на навчання. А інакше в ті далекі часи вчорашньому школяреві було неможливо потрапити до престижних вишів.

Оскільки марив не лише літературою, а й географією, то бажаним гостем у нашому домі став декан географічного факультету одного з авторитетних університетів неподалік. Коли під зав'язку в черговий раз набили подарунками багажник і салон авто п'яного, як чіп декана, то у мене ляпнув:

-Тату, аби ти запропонував наше старе відро для сміття, то він би забрав його зі сміттям?

На жаль, моє запитання почув чи декан, чи його водій...

Отак Я НЕ СТАВ ВЧИТЕЛЕМ ГЕОГРАФІЇ.

Хоча батькам вдалося врятувати й становище, і всі дані за мене хабарі! Замість мене на географа безплатно запхнули мою кухню, яка нині очолює факультет, стала академіком, написала 200 наукових робіт і я нею дуже гордий і її люблю, хоч стерва ще та: коли родичі просили влаштувати на навчання її племінників, то такі суми хабарів називала, що всі тільки за голови хапалися. А кухня пояснювала: та їй нічого не залишиться з тих грошей – усе віддає нагору!

За часів Радянського Союзу однокласник батька контролював усі військово – морські виші країни. Щороку адмірал приїздив у Дейкалівку і день – два гостював у свого шкільного друга.

Ми з ним обоє були романтиками моря і я, часом, розповідав йому про світовий океан таке, що адмірал тільки рота розкривав. Тож і почав агітувати мене поступати на навчання до військово – морського училища. Про деталі служби особливо не розповідав, але подарував мені військовий картуз, ремінь, погони та напів секретний довідник про багато військових кораблів світу.

Зі соромом я зізнався адміралу, що найслабший у класі: не підтягуюся та й інші нормативи не можу виконати. А як же ти відмінні оцінки по фізкультурі маєш, запитує? Та тут диво якесь, відповідаю: я бігаю найшвидше в школі й у районі! І на різні дистанції! Певне, зі страху, що вчитель фізкультури поставить мені погану оцінку і це зіпсує репутацію моїй мамі. Мені навіть пропонували їхати на навчання до школи олімпійського резерву.

Адмірал відразу зметикував, що мені можуть допомогти при вступі мої грамоти за перемоги на районних і обласних змаганнях з бігу. І я вже почав уявляти себе капітаном у морському кітелі з іконостасом з орденів. Але тут теж усе зірвалося!

Мій рідний дядько завдяки тому самому адміралу, все життя прослужив начальником військового пожежного полігону міста Севастополя. Робота – не бий лежачого! Усі кораблі, що стоять у бухті Севастополя періодично мали проходити навчання на цьому полігоні. На папері графік навчань з гасіння пожеж був таким великим, що у дядька не могло бути і вільної хвилини. На ділі, на полігон майже, взагалі, ніхто не приходив. У матросів було багато справ на кораблях і командири домовлялися з моїм дядьком, щоб той просто писав липові документи. Тож мій родич десятиліттями клеїв дурня на службі і йому заздрили всі офіцери військової частини, але ніхто не наважувався попросити його на заслужений відпочинок і звільнити місце для охочих, бо дядько всім розповів про свого друга — адмірала в москві, який періодично ще й телефонував до військової частини і просив командира покликати до телефону його приятеля – пожежника. Після таких дзвінків офіцери стали відноситися до мого дядька з такою повагою, як і до адмірала з москви.

Дядько, як і адмірал, теж агітував мене йти служити на флот, але на таку роботу, як у нього. Ще у перший рік служби на полігоні з дядьком щось там трапилося, якась дрібниця, і лікар жартома порадив йому не підіймати вантаж вагою понад 3 кілограми. Певне, на період в кілька днів, коли не болітимуть розтягнуті м'язи на руці, чи щось типу того. Але дядько серйозно сприйняв цей жарт і більш як 50 років до самої смерті не підіймав нічого, що могло важити понад 3 кг.

І коли я студентом ночами під час розвантаження вагонів носив на спині 50-кілограмові мішки, та й щоосені, коли працював двірником, тягав 100-кілограмові контейнери з втрамбованим мокрим листям, — часто згадував свого родича з Севастополя. Це ж треба себе так полюбити!

Так, ото мій дядько якось всунув мене до групи школярів – туристів, які мали цілий день ходити по військовому кораблю. До мене, як і до всіх підлітків, прикріпили двох моряків, які замість того, щоб проводити екскурсії по судну і розповідати про чудову військову службу, — по секрету почали розказувати що твориться на кораблі, як тут

тяжко, хто кого б'є та ображає, як задовольняють статеві бажання, коли по пів року в плаванні, і все страшні й страшні історії.

Я так і не зрозумів чи вони жартували, чи правду говорили...

Одним словом, Я ЩЕ Й НЕ СТАВ ОФІЦЕРОМ ВМФ.

До Київського університету на факультет журналістики я поступив по блату.

Але у мене при вступі було найбільше публікацій у газетах серед усіх абітурієнтів, крім тих однокурсників, хто вступив до вишу прямо з роботи в редакції. Усі публікації навіть не помістилися на кожній сторінці зошита з 96 аркушів і їх довелося складати в окремий конверт.

Професор, який допомагав мені зі вступом, коли побачив як легко й швидко та багато пишу, зрозумів, що я можу писати хоч і по штуці на день оті порожні наукові дослідження, які нікому за три копійки не потрібні, але які змушені писати викладачі. Ніякої гуманітарної радянської науки тоді вже не було: одне окомилування, блат, кумівство та кругова порука! А предмет, який викладав професор всього на кількох лекціях, той професор сам і вигадав. Але його любили студенти, бо на лекціях замість свого сухого нікому непотрібного предмету розповідав анекдоти та різні байки, чого не дозволяли собі інші викладачі.

Тож всі роки, доки я навчався в університеті, професор не полишав надії умовити мене поступати в аспірантуру і продовжити його справу. Я за це йому дуже вдячний. Для мене це святий чоловік. І по значенню в моєму житті я ставлю його після моїх рідних на перше місце. З чужих людей він найбільше вплинув на формування мого світогляду. Фактично, я його покращена версія: з багатьох питань я і мислю приблизно, як він, але тільки без його компромісів і лизоблюдства перед сильними світу цього та без співробітництва з таємною поліцією. А як ви думали? В радянські часи – то звичайна справа. Нічого особливого. Тоді часто неможливо було зробити кар'єри без КДБ! Коли б професор не співпрацював з таємною поліцією та не писав доноси, то не зміг би майже безплатно влаштувати понад 100 сільських дітей на навчання на різні факультети найкращого вишу країни.

У професора три сини і всі стали мерзотниками: старший розкрадає гроші зі столичними комунальниками, менший, адвокат, який найбільше був схожий на людину, – передає хабарі суддям через їх помічників, а середнього, найперспективнішого з кар'єрного зростання, легко підставили конкуренти — зганьбили на всю країну, збили гонор і нині змушений тихенько отримувати в конвертах свою таємну доплату як народний депутат з масовки.

Я дивуюся цій сім'ї і співчуюю професору. Це єдині люди, з тих кого знаю, які розмовляють і думають українською літературною мовою. І це не награно, і не штучно роблено, як в усіх інших українських політиків чи знаменитостей. Чому ж такий плачевний результат?

Тож Я НЕ СТАВ І ВИКЛАДАЧЕМ УНІВЕРСИТЕТУ.

Під час навчання з мене почали готувати телевізійного журналіста і я щоліта їздив на практику на Харківське телебачення, де на мене потім вже чекали, щоб я

покритикував когось, з ким самі не хотіли псувати відносини, але на кого мали зуб. Яюсь і не розумів, що мене використовують як "телевізійного кілера", бо був переконаний, що хтось мусить робити брудну роботу і вимітати сміття. Я чотири літа був на практиці на Харківському телебаченні, завжди мав купу репортажів, але жодного позитивного, без критики.

Та я й сам дивувався як мені, незнайомому журналісту — розслідувачу, не дуже розумному, простому й сексуально стурбованому, у якого всі балачки закінчуються випивкою і жінками, так легко відкриваються люди і розповідають про свої недоліки та помилки для моїх репортажів.

Хитрі телевізійники – харків'яни на обурення тих, кого я критикував, відповідали: та це практикант, зі зв'язками, з Києва, йому потрібні критичні матеріали для гарної оцінки, що ми могли вдіяти. Коли попросив, щоб мені дали запрошення на роботу, то майбутні колеги натякнули, щоб яюсь їм віддячив: довелося купити на Опішнянському заводі цілий невеличкий фургончик різних керамічних виробів та подарувати в знак майбутньої ще міцнішої дружби.

Але тут до мене звернулися з рідної районної газети з проханням працювати у них. У редакції не дуже хотіли писати й майже всі матеріали для газети передруковували з інших видань.

Потрібні герої, що підніматимуть цілину? Я буду таким!

Коли прийшов за відкріпленням до заступника голови державного телерадіокомітету, який підробляв ще й у нас на факультеті та знав мою схильність до критичних матеріалів, то секретарка, як дав їй коробку цукерок і торт, дозволили підглянути у дверну щілину до кабінету шефа.

Яким же було моє здивування, коли крізь щілину побачив, як перед начальником стоїть на колінах голова профком курсу і молить, щоб його залишили в Києві чи в якомусь обласному центрі, бо не хоче їхати в "село, як такий дурень", як я.

Коли великий начальник підписав мені відкріплення, то лише сказав:

-Які тільки різні люди навчаються на вашому курсі...

Отак Я НЕ СТАВ ТЕЛЕВІЗІЙНИМ РЕПОРТЕРОМ.

Під час навчання в університеті до нас на другому курсі прийшов з академвідпустки скромний і порядний хлопець, з яким я відразу подружився. По гороскопу я — Лев і у мене найкращі і єдині друзі — Близнюки. Його вигнали з навчання через гей – скандал, але мені пояснив, що, мовляв, в кінці першого курсу не склав іспиту з англійської, його мати – акушерка домовилася про довідку, що, начебто, цілий рік хворів і от його поновили на навчанні. Я спілкувався з його колишніми однокурсниками, але вони прямо не говорили про його сексуальну орієнтацію. За чотири роки нашого спільного навчання я не помічав ніяких натяків на його почуття до мене. А друг постійно бачив мене з дівчатами, тож так і не наважився зізнатися в коханні та ледь не скоїв самогубства. Про все це пізніше мені розповів його менший брат. Я був шокований і відтоді ми не спілкуємося. Мій єдиний і найкращий друг щасливо вийшов заміж за італійця й виїхав з України.

Отак Я НЕ СТАВ ГЕЄМ.

На випускному вечорі, коли закінчив навчання в університеті, про мене зі сцени капусника говорили як про "найнепомітнішого студента":

-От і нині, як і завжди, Григорій непомітно сидить на останньому ряді.

Коли прозвучали ці слова, то всі присутні повернулися до мене і я дійсно сидів на останньому ряді в найнепомітнішому місці та тихенько дрімав. На лекціях завжди вибирав таке місце, щоб викладач не бачив, що я сплю після роботи чи читаю книгу та десь далеко — далеко літаю у мріях.

Та й зі студентами доводилося бути дуже обережним. Мого друга - гея на навчання влаштовувала методист факультету й попереджувала його про купу донощиків на нашому курсі. І, дійсно, відразу після закінчення навчання 10 однокурсників взяли на роботу до таємної поліції, куди їх брали після того, як мої приятелі винюхували та доносили. Усі вони крутилися і біля мене: все випитували куди це я так рано йду з гуртожитку і звідки так пізно прихожу. Я боявся зізнатися про заробітки, тож удавав, що всі сили витрачаю виключно на здобуття знань. Усі дослужилися до полковників, а один навіть до генерала. Якось зустрів його в метро і запитав чого не на фронті - тоді, у 2014 році, як раз розпочалися російська інтервенція на Донбас. Каже, зрозумів, що буде війна й швиденько звільнився. А потім я зустрів іншого однокурсника і той пояснив, що гордість нашого курсу — занадто проросійський генерал і його тихенько відправили на пенсію. Кому вірити?

Мене періодично критикували на студентських зборах за те, що я не беру ніякої участі у громадському житті, а я боявся висуватися і наживати собі ворогів - конкурентів. Чимало безпартійних однокурсників заради кар'єри хотіли вступити до комуністичної партії й нескінченно виступали на зборах з різними нісенітницями, зображали з себе активістів та підлизувалися до викладачів. Мене іноді від такої активності нудило: я їх хоч і жалів та зневажав і боявся.

Тож Я НЕ СТАВ ГРОМАДСЬКИМ АКТИВІСТОМ І КАР'ЄРИСТОМ.

На останньому курсі університету випускники порадили мені писати дипломну роботу про військові газети часів Другої світової війни. Матеріал для диплома потрібно було виписувати в архіві Міністерства оборони СРСР. Архів знаходиться біля москви, де можна було безплатно жити і харчуватися аж цілих три місяці. Клас! Раз на місяць потрібно було приїздити до Києва і показувати керівнику дипломної роботи зібрані матеріали. Потім мені за опублікований у книзі диплом ще й заплатили гонорар в 10 разів більший ніж моя стипендія.

Диплом я написав за тиждень, а потім майже три місяці до закінчення відрядження щодня зранку залицявся до дівчат у москві, які мали столичну прописку. Чіплявся на вулицях, у громадському транспорті, та де завгодно. Я був на завданні! Це було, як наказ по редакції чи по розвідці: познайомитися! закохати! одружитися з московською пропискою! Хотів втерти носа всім однокурсникам, багато з яких на останньому курсі одружувалися з ким завгодно, аби лише дівчата мали прописку в Києві. У ті далекі часи у великих містах без прописки не брали на роботу. Знайомств було море, це було

величезне соціологічне опитування і зваблення, я викладався на повну й витратив усі свої заощадження, але так ні з ким і не одружився. З усіма невдовзі ставало нудно й нецікаво. Як пороблено! Підозрюю, що винуватцем тої моєї поразки був друг-гей, у якого тітка – відьма з Лосятина біля Василькова. Та і я довго прикидатися не можу. Ну, день, два, більше ніяк!

Тож Я НЕ СТАВ І МОСКВИЧЕМ.

Мені до вподоби були відносини з дівчатами у багатомільйонному Києві: коли щось не виходить, то просто ввічливо прощаєшся і, зазвичай, цю колишню кохану більше ніколи в житті вже не зустрічаєш. Тож коли опинився у маленькому містечку, то розгубився: тут такий фокус не проходить. У хитрому Зінькові всі обрали якісь ролі і грали ці ролі до самої смерті. Я не мав вибору і теж мав підігравати всім — обрав собі роль, щоб не напружувати батьків. Але ця роль легко могла покалічити життя мені й зіпсувати настрої рідним, коли вирішу грати не за провінційними правилами. Тож всі мої романтичні пригоди мали відбуватися або на відстані 80 кілометрів у Полтаві, або за 150 кілометрів у багато мільйонному Харкові.

Звісно, Харків! Але для годиться спробував поїхати і познайомитися з кимось у Полтаві, бо ближче та й набагато зручніше. Та тільки вийшов з автобуса в Полтаві, як почав до всіх вітатися. І куди не піду – повсюди знайомі. Таке враження, що в робочий день весь Зіньків приїхав в обласний центр. Повний облом! Не варто й починати! Повертатися додому соромно. Це поразка.

Тож кинувся назад до автовокзалу і рвонув на Харків. Тільки вийшов з автобуса в очі впав Благовіщенський собор. Побіг поставив свічку і помолився та попросив у Бога собі кохану. Сів на перший ліпший трамвай – навіть не розумів куди їду. Втомлений. Усе, як в тумані. Запропонував дівчині допомогти піднести сумки, почав щось говорити і відтоді ми вже невдовзі 40 років разом — маємо двох дочок і трьох онуків.

Тож найбільше радий, що Я НЕ СТАВ ОДИНОКИМ, РОЗЛУЧЕНИМ, БЕЗ СІМ'Ї.

Найбільше серед усіх своїх друзів мій батько пишався спілкуванням з начальником районного управління таємної поліції, яка взагалі була не потрібна у Богом забутому містечку. Це як у Гоголя:

-Чи немає де зради?

В ті часи Радянський Союз почав стрімко деградувати: паразитів і нероб було нікуди дівати. Таємну поліцію знайомими, дітьми і рідними еліти роздули до неймовірних розмірів і служити там було неймовірною честю. Попередній начальник "сексотів" був звичайним п'яничкою і часто ночував на лавочці в парку, але його помічник — кар'єрист швиденько "з'їв" шефа і авторитет таємної служби в районі підняв до небачених висот. Допомогли йому й дурні кінофільми та книжки, які зображали таємну службу як неймовірно цікаву і ризикову роботу героїв. Багатьом придуркам закортіло стати шпигунами. Я теж повівся на цю дурню і спочатку погодився на пропозицію начальника перейти з редакції працювати в його контору. Добре, що дядько – пожежник з Севастополя вчасно просвітив мене, наївного, про те, про що тоді не писали в книгах і не знімали кіно: по секрету розповів чим раніше

займалися кати й ідіоти з цього відомства і що на мене чекає, коли одягну їхні погони.

Отак Я НЕ СТАВ ОФІЦЕРОМ КДБ.

А мій вербувальник доліз до крісла великого начальника у розвідці, його приїзд в у генеральській формі до батька став історичною подією для мого милого і простого татуся. Нині за гроші олігарха генерал – пенсіонер розповідає на телеканалах і в Інтернеті як потрібно боротися з москвою, якій все життя служив вірою і правдою. Джеймс Бонд!

Коли кілька років працював у редакції й ще не було комп'ютерів, то колега — друкарка ненавиділа мене за необхідність цілими днями друкувати мої кореспонденції. Редакції таки довелося взяти на роботу ще одну друкарку, бо я строчив матеріали в газету, як з кулемета, за що заслужив прізвисько Графоман.

Іноді тижнями лише я один і писав всі матеріали до газети. У мене було пару десятків псевдонімів, яким підписував свої творіння, щоб у читачів складалося враження, що газета має багато співробітників і дописувачів. І досі у редакції згадують як на столі у редактора і у відповідального секретаря стояли величезні купи з моїх статей, заміток і кореспонденцій до газети.

За час роботи в редакції нажив собі чимало ворогів за критичні матеріали. Коли людина, яка мене захищала від помсти за критику, зібралася йти на пенсію, то я звільнився з редакції й повіявся навчатися до Києва на соціолога.

Отак Я НЕ СТАВ ЖУРНАЛІСТОМ.

Навчання в Києві на соціолога було мені потрібне лише для того, щоб знайти в столиці роботу з безплатним житлом та перевезти сюди сім'ю. Другий диплом таки отримав, але і дня не працював соціологом і більше ніколи не цікавився цією професією.

Отже, НЕ ВИЙШЛО З МЕНЕ Й СОЦІОЛОГА.

Рік шукав найкращий варіант з житлом і роботою в Києві: вибір був великий, але зупинився на Художній академії, де працювало багато знаменитих людей та й сам виш був осередком духовності. Та з часом керівництво академії, як і вся країна, з радістю занурилося в корупцію, крадіжки, махінації й з задоволенням деградувало разом з усіма.

Батьки чомусь соромилися того, що я заробляю на життя важкою фізичною працею, тож я казав усім, що займаюся бізнесом. І таки спробував, але нічого не вийшло. Зате вийшло у податкової. Мене підчепили на гачок і примусили безплатно влаштувати двох доньок начальника Зіньківської районної податкової до Київського університету на юридичний і соціології. Довелося походити за професором, який уже не працював в університеті, але ще мав вплив на виш. Грошей на хабар у мене не було. Тож добряче трудився на професорській дачі біля Дніпра. Навіть весілля старшої доньки податківця частково святкували прямо в моїй квартирі двірника. Ледве відкараскався від того бізнесу! А начальника податкової за те, що не ділився хабарями з вищим керівництвом, невдовзі вигнали з державної служби; та прикольний пройдисвіт не розгубився — обікрав на мільйон доларів американського бізнесмена;

колишнього податківця оголосили в розшук, бідному довелося ховатися та імітувати власну смерть і похорон. Якщо ще не вбили, то десь живе під чужим ім'ям.

Отаке суцільне кіно, а не життя в українських податківців — корупціонерів!

Отже, НЕ ВИЙШЛО З МЕНЕ Й БІЗНЕСМЕНА.

Колега батька по роботі спочатку за безцінь скуповував хворе поголів'я по колективних підприємствах селян і м'ясо нездорових тварин продавав на ринках Полтави та Харкова. Колгоспи тоді доживали свої останні роки – їх розкрадали, як могли, і ніхто вже не звертався за допомогою до ветеринарів, коли хворіла худоба. Завдяки небезпечному м'ясу колега мого татуса став одним з найбагатших "бізнесменів" Зінькова. Усі знали про його бізнес. Та й сам "бізнесмен" особливо не приховував походження своїх статків. Занадто оригінальним був спосіб збагачення – не міг втриматися, щоб не похвастатися який він розумний і спритний та як труїть покупців на ринках!

Коли худоба в колгоспах зникла, то "бізнесмен" разом зі своїми двома синами – багатирями почали грабувати приватні господарства. Закінчився їх бізнес, коли селяни влаштували засідку та обстріляли сімейну банду. Члени банди дістали поранення та ледве втекли. "Бізнесмен" дуже обурювався, що селяни мають не зареєстровану бойову зброю, не звертаються до поліції, а самі готові розправитися зі злочинцями.

"Бізнесмен" часто бував на пиятиках у батьків і хизувався своїм крадіжками. Тоді, зазвичай, на щотижневих нескінченних святкуваннях у батьків були керівник району, його заступник, працівники районної адміністрації. На ті пиятики батьки викликали і мене з Києва. Всі слухали веселі розповіді злочинця і лише директор Бобрівницької сільської школи не втримався і вийшов з кімнати. Тоді у суспільстві було поблажливе відношення до злочинців. Мовляв, усі заробляють, як можуть! Оскільки я ніколи не висловлював ніякого осуду крадіжкам бізнесмена, то злочинці запропонували мені продавати м'ясо хворих тварин на ринках Києва. Та у мене вже була готова відмовка, бо розумів, що рано чи пізно така пропозиція надійде.

Отак Я НЕ СТАВ ПЕРЕКУПНИКОМ КРАДЕНОГО.

Все життя намагався не висовуватися та жити лише сімейними інтересами. Як Лев, я не можу підлизуватися, брехати чи прикидатися перед потрібними людьми їх другом – приятелем. А без приниження перед владою ніякої кар'єри не збудуєш!

Кум батька став господарем району.

Йому були потрібні надійні люди, щоб розкрадати державні гроші. Знав мене ще змалку, дружили сім'ями, щотижня пиячив з батьком, не пропускали жодного свята чи найменшого приводу. Кум знав про моє спокійне відношення до грошей і весь час пропонував стати членом його команди та обкрадати народ. Я тоді ледве відкараскався. А кум добряче нахапав, без хабаря не допомагав жодній людині, хіба що тим, з ким пив; а як вигнали з роботи, то син – митник, тіньовий мільйонер, відмовився брати його до себе в Київ. Та й дочка почала "морозитися", розповідати якісь жалібні історії про тяжке життя багатіїв. Тож кум батька залишився в Зінькові, роками боявся виходити на вулицю, аби випадково не зустрітися з тими, кого обдирав, коли був найбільшим

начальником у районі. А як радів, коли сина через генерала – земляка влаштував у митну службу, а потім гордився дитям, коли синок став ще більшим хабарником, ніж сам, — генералом митниці. Коли з кумом трапилося нещастя й виявилось, що за ним не хоче доглядати ні дружина, ні діти, то прикутий до лікарняного ліжка відключив від себе життєзабезпечення, а син на похороні сказав:

-Я повністю підтримую рішення батька.

То й добре, що Я НЕ СТАВ ЧИНОВНИКОМ.

На вихідні ми часто їздили сім'єю на батьківщину дружини на Тернопільщину. Її рідне село Золотники знаходиться за кілька кілометрів від Зарваниці – "Українського Єрусалиму", великої святині Української Греко – католицької церкви. Майже всі жителі села побували на заробітках за кордоном. Щоразу мене кликали їхати разом з ними в Європу, щоб заробити грошей. У декого з односельців — мішки з заробленою валютою. Сам бачив! У когось банкноти пошкодили шкідники, когось обікрали, багато не знають у що вкладати ті гроші. Я відмовлявся, бо аби гайнув на заробітки, то дружині довелося самій прибирати величезний парк площею майже 3 гектари.

Я НЕ СТАВ ЗАРОБІТЧАНИНОМ.

З українським народом все в порядку. Під час війни Росії проти України українці стали зразком для людства. Мінатися потрібно владі. До війни нерідко було так: як тільки людина була змушена мати контакт із владою, відразу починалася корупція, крадіжки, свавілля.

Я люблю людей. Мені цікаві люди. Але чому не можна публічно критикувати близьких? Хто таке вигадав? Спочатку потрібно розібратися зі своїми, а потім вже критикувати чужих. Близька людина може мати купу недоліків і наробити безліч дурниць. Чому не можна розказувати про непривабливе в цій людині? Коли людям вказати на її недоліки та помилки, то люди, зазвичай, реагують. А коли це говорити публічно, то вплив на людину значно сильніший.

Замовчування нічого не дасть.

Лише породить безкарність і вседозволеність, коли людина робить гидоту, а довкола всі мовчать чи вдають, що нічого не бачать.

Не робіть нічого поганого і про вас не будуть погано говорити.

Це єдиний спосіб!

Уб'ю! Посаджу! Налякаю! — може не спрацювати.

Я все життя заробляв важкою фізичною працею.

Через тиждень, як поступив на навчання до університету, почав розвантажувати вагони, а потім зметував, що більше зароблю мітлою – почав у вільний від навчання час підробляти двірником. В університеті я навчався у другу зміну – з 14 години. Тож міг працювати двірником з 5 ранку і до 14 дня, а тоді ще й після 19. Встигав одночасно працювати на кількох роботах: мій рекорд 7 робіт двірником та прибиральником у приміщеннях одночасно кілька місяців.

За 5 років навчання в університеті ні копійки не взяв у батьків

Один з найкращих спогадів – часи Помаранчевої революції, яка проходила на

Майдані в Києві, до якого від моєї квартири 10 хвилин пішки. Весь час коли хвилювався Майдан, у моїй скромній квартирі двірника весь час ночували 18 активних учасників революції з Івано - Франківщини та селища Золотники, що на Тернопільщині, — земляки моєї дружини. Тоді моя душа, як і душа народу України, — розквітла, мов за першого кохання, — народ повірив у себе.

Я радо зустрів і Революцію гідності, але знову багато розчарувань від невиконаних обіцянок нової ще більш злодійкуватої влади. Тоді все невдоволення брехнею і шахрайством можновладців за часів президента Порошенка вилилося в написання 10 книг циклу "Україна: Епоха корупції". Відтоді в мене виникли проблеми з владою, які тягнуться і до цього часу.

Перед війною Росії проти України за часів правління президента Павла Порошенка я навіть проводив акції протесту проти свавілля адміністрації Художньої академії й можновладців: стояв з величезними трьома транспарантами біля воріт вишу, переконував прохожих, що нічого хорошого не чекає Україну від корупції, кумівства, всездозволеності й безкарності та загравання з Росією.

Більшість перехожих мене підтримували, а студенти, взагалі, всі, як один, були за мене. Але було чимало й таких, кому все одно що витворює влада, бо думають, що влада до них не добереться. Дехто, коли запитували мене навіщо я підіймаю галас і, коли чули, що я - звичайний патріот, то починали переконували, що в Україні все прекрасно, корупція всіх влаштовує і дуже корисна, це одна з головних переваг країни, Росія не розпочне повномасштабної війни, а з мене лише сміялися:

-Ти не патріот. Ти - ідіот!

А мій роботодавець погрожував:

-Таких, як ти, треба вбивати.

Коли всіх таких, як я повбиваєте чи пересаджаєте, то з ким залишитеся?

Гибель близьких на фронті під час нинішньої війни Росії проти України породила задуми нових книг, першою з яких стала збірка коротеньких заміток про рашистів - "Список путіна". Книга написана ще й для тих українців, які до цього часу серед своїх кумирів мають відомих росіян.

Намагаюся слухатися порад рідних та не лізти в політику, але все одно, часом, не стримуюсь та виливаю в книжках наболіле, коли дістає несправедливість цього прекрасного світу довкола.

Так, вірно, згоден: я не став ні ким.

Я пан Ніхто.

Але я залишився собою.

Тим юним романтиком і мрійником, що читав книги й хотів, щоб усі люди були щасливі.

Я НЕ СТАВ МЕРЗОТНИКОМ, КОРУПЦІОНЕРОМ, ЗЛОДІЄМ.

Цього одного речення достатньо, щоб почати й закінчити автобіографію.

І це вже непогано. І це вже багато. Дуже багато.

Іноді життя на пенсії ще тільки починається.

Життя ще добереться до мене. І змусить мене дати бій.

Можливо, заради цього бою я і народився.

Далі буде...

Григорій Лещенко

1 грудня 2024 року